

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V.M.**, narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, t. č. v X
Zastoupený obecným zmocněncem Organizací pro pomoc
uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha
proti
žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem
Nádražní 2, 306 28 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2018, č. j. KRPP-7019-3/ČJ-2018-030022,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.
2. **V podané žalobě** žalobce předně namítal, že žalovaná porušila § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, § 123b a § 124 zákona o pobytu a § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004

Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Porušení výše uvedených ustanovení spatřoval žalobce ve skutečnosti, že rozhodnutí správního orgánu je nezákonné, nepřezkoumatelné a je zatíženo vadami.

3. Žalovaná ve svém rozhodnutí odkazuje na dikci § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je policie oprávněna zajistit cizince pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Žalobce měl za to, že jeho jednání dokazuje, že ani v nejmenším není jeho úmyslem ztěžovat výkon rozhodnutí, nebo uvádět o sobě jakékoliv nepravdivé či zkreslené informace.
4. Ke shrnutí skutkového stavu celého případu žalobce uvedl následující. Žalobce na území České republiky pobývá od roku 1997 a po celou dobu svého pobytu zde pracoval. Za dobu délky svého pobytu si žalobce vytvořil na území České republiky silné sociální a kulturní vazby. S ohledem na délku svého pobytu na území ČR, zde žalobce má přátele a známé, zatímco ve své domovské zemi již nikoho nemá. Po celou dobu svého pobytu na území se žalobce nikdy nedostal do konfliktu se zákonem, žil zde vždy skromně a slušně. Po takové době pobytu na území České republiky si zde žalobce zvykl žít a cítí se být zde doma. Žalobce má navíc obavy, že v případě, že se bude muset vrátit do své rodné země, nebude zde vůbec mít žádné zázemí a skončí na ulici. Žalobce si je, jak sám uvedl, vědom toho, že na území ČR pobývá bez platného pobytového oprávnění a cestovního dokladu. Žalobce by rád zdůraznil, že svou pobytovou situaci se v minulosti pokusil řešit, a to podáním žádosti o mezinárodní ochranu ve formě azylu. Na cizineckou policii se žalobce dostavil sám a dobrovolně, a to protože potřeboval vyhledat lékařské ošetření v nemocnici. Skutečnost, že potřebuje lékařské ošetření, žalobce na cizinecké policii od samotného počátku sděloval. Výslovně uvedl, že má nateklé nohy, což mu velmi znesnadňuje chůzi a činí velké bolesti. Po převezení do detenčního zařízení byl žalobce ošetřen lékařem a byla mu předepsána potřebná medikace. Pokud by byl žalobce nucen vrátit se do země svého původu, je si téměř jist, že by došlo k zhoršení jeho zdravotního stavu, neboť v rodné vlasti žalobce není zdravotní péče dostupná.
5. S ohledem na shora uvedené skutečnosti, má žalobce za to, že žalovaná se nedostatečným způsobem zabývala otázkou přiměřenosti zajištění žalobce vzhledem k zdravotnímu stavu žalobce. V samotném rozhodnutí se žalovaná zdravotním stavem žalobce vůbec nezabývala, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí není o tomto žádná zmínka.
6. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
7. **Ve vyjádření k podané žalobě** žalovaná k námitkám žalobce uvedla, že ve vydaném a žalobou napadeném rozhodnutí o zajištění cizince se důkladně zabývala možností uložení náhradního opatření, avšak žalobce žádnou zákonnou podmínku nesplnil. Tudíž žalovaná nezbylo než přistoupit k vydání rozhodnutí o zajištění žalobce. K námitce rozporu vydaného rozhodnutí s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu žalovaná konstatovala, že v napadeném rozhodnutí řádně popsala zjištěný skutkový stav včetně zhodnocení důkazů jednotlivě, i v jejich souvislostech, a součástí

rozhodnutí je obsáhlé odůvodnění výroku rozhodnutí. K námitce rozporu s ustanovením § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že zákon o pobytu cizinců obsahuje podmínky vydání rozhodnutí o zajištění v § 124, podmínkou k vydání rozhodnutí je, aby cizinci bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění nebo o jeho správním vyhoštění bylo již pravomocně rozhodnuto, a současně byl naplněn důvod zajištění uvedený v následujících odstavcích ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců. Zákonné podmínky v případě žalobce byly naplněny, neboť mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, a žalobce současně naplnil podmínku důvodného nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť žalobce nemá platný cestovní doklad, jeho totožnost není ověřena příslušným zastupitelským úřadem a žalobce v průběhu řízení opakovaně vyjádřil úmysl neopustit území České republiky v rozporu s vydaným rozhodnutím. Výše uvedené skutečnosti žalobce opět uvedl i v podané žalobě. Uvedl, že si je vědom toho, že na území České republiky pobýval bez platného cestovního dokladu a platného pobytového oprávnění, své protiprávní jednání nijak neřešil a pokračoval v něm. Dále žalobce v žalobě uvádí, že chce zůstat v České republice a vyhnout se vycestování do svého domovského státu, na Ukrajinu, ačkoliv pro legalizaci svého pobytu na území České republiky nepodnikl žádné kroky. Žalobce až v podané žalobě uvádí, že si na území České republiky požádal o mezinárodní ochranu ve formě azylu, avšak pro nesplnění zákonných podmínek mu tato nebyla udělena a žalobce ve stanovené lhůtě z území České republiky nevycestoval, a setrval zde vědomě protiprávně. K námitce žalobce, že se žalovaný nedostatečně zabýval zdravotními komplikacemi uváděnými cizincem, žalovaný uvádí následující skutečnosti. Sám žalobce v podané žalobě uvádí, že se na cizineckou policii dostavil, protože potřeboval vyhledat lékařské ošetření v nemocnici, ačkoli na území pobýval bez oprávnění a v rozporu se zákonem nedisponoval dokladem o cestovním zdravotním pojištění, z něhož by bylo hrazeno lékařské ošetření. Po umístění cizince do zařízení pro zajištění cizinců bylo žalobci poskytnuto adekvátní lékařské ošetření včetně předepsání potřebné medikace na náklady České republiky. Tuto skutečnost žalobce sám potvrzuje v podané žalobě. Po celou dobu trvání zajištění žalobce v zařízení je cizinci poskytována zdravotní péče, jež by v případě ukončení zajištění cizinci v tomto rozsahu nebyla poskytnuta, neboť cizinec nedisponuje dokladem o zdravotním pojištění, z něhož by byla zdravotní péče hrazena. Žalovaná závěrem konstatovala, že vydané rozhodnutí plně odpovídá zákonným požadavkům a nelze souhlasit s názorem žalobce, jenž označuje vydané rozhodnutí jako nezákonné, nepřezkoumatelné a zatížené vadami. Důvodnost zajištění žalobce v zařízení stále trvá.

8. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.
9. V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.
10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
11. Žaloba **není** důvodná.

12. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,
13. Ze správního spisu vyplývá, že dne 10. 1. 2018 se žalobce dostavil na úřední přepážku Oddělení pobytových agend s tím, že nemá žádné doklady a že je na území ČR neoprávněně. Lustrací v dostupných informačních systémech bylo zjištěno, že mu bylo dne 12. 11. 2013 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění s dobou platnosti do 28. 12. 2017. Žalobce tvrdil, že od doby vydání správního vyhoštění nevycestoval z území ČR. Ze správního spisu (čl. 13-24) dále vyplývá, že žalobce vystupoval pod dvěma identitami a to, V.Č. a V.M.. Již v roce 2000 mu bylo uloženo správní vyhoštění a byl zařazen do evidence nežádoucích osob (dále jen „ENO“) od 14. 6. 2000 do 14. 6. 2005. Následně dne 21. 7. 2003 bylo žalobci uloženo další správní vyhoštění z území ČR a zařazen do ENO od 18. 9. 2003 do 21. 7. 2006. Dne 12. 11. 2013 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Tímto rozhodnutím byl žalobci rovněž zakázán vstup na území členských států EU v délce tří let. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 11. 1. 2018 sepsaného ve věci správního vyhoštění (ze kterého žalovaná rovněž vycházela při svém rozhodování) žalobce vypověděl, že do ČR přicestoval v roce 1997. Přijel za prací. Svůj pas dal svému klientovi a od té doby žádný neměl. Žalobce vypověděl, že v roce 2003 dostal správní vyhoštění na 3 roky. V roce 2013 požádal o azyl, který mu neudělili. Následně obdržel výjezdní příkaz, který skončil 27. 12. 2014. Z České republiky ovšem nikdy nevycestoval. Byl si vědom, že nemá žádné vízum k pobytu na území ČR, a že svým nelegálním pobytem zde porušuje zákony ČR. Rovněž věděl, že byl povinen v roce 2014 vycestovat. Dále uvedl, že v současné době nemá žádné ubytování ani peníze na vycestování a na jídlo. Konstatoval, že v ČR nemá nikoho, žádné příbuzné, někoho z rodiny, popř. jiné vazby. Sdělil, že nemá v ČR ani v EU osobu kvůli, které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Žalobce rovněž neměl dle svých slov v ČR žádné vazby, popř. závazky nebo pohledávky. Do země svého původu se dobrovolně vrátit nechtěl. Jako překážku svého návratu uvedl, že by se na Ukrajině neuživil. K dotazu Policie ČR jaký z předestřených důvodů § 174a zákona o pobytu cizinců brání vycestování žalobci, tento odpověděl, že žádný. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že se cítí zdravý, pouze je nyní nachlazený. Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení dále vyplývá, že žalobce byl seznámen s podklady pro rozhodnutí v rámci svého vyjádření, přičemž k tomu žalobce uvedl, že nemá žádné doplnění k podkladům řízení.
14. Soud uvádí, že při rozhodování o zajištění cizince ve smyslu § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být kumulativně splněny následující podmínky. Zajištěn může být cizinec starší 15 let; musí mu být doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo musí být o správním vyhoštění již pravomocně rozhodnuto nebo byl účastníkovi řízení uložen jiným členským státem EU zákaz vstupu na území členských

statů EU; k tomu přistupuje povinnost zvážit, zda neexistují překážky, které by stěžovaly výkon správního vyhoštění a nezbytnost zkoumat použitelnost mírnějších opatření.

15. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná poté, co shrnula dosavadní průběh řízení a zkonstatovala, že žalobci je více než 15 let; bylo s ním dne 11. 1. 2018 zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců; není možné uložení mírnějšího opatření, neboť žalobce nemá žádnou stálou adresu pobytu, žádné finanční prostředky k zajištění své obživy nebo vycestování a navíc by dle svých slov neodcestoval z území ČR a neuposlechl tak rozhodnutí o správním vyhoštění, dospěla k závěru, že byly žalobcem naplněny všechny znaky skutkové podstaty a je dostatečně odůvodněno vydání rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. S takovýmto závěrem se soud zcela ztotožnil. Žalobce od roku 1997 na území ČR pobývá bez jakéhokoli oprávnění. Legalizovat svůj pobyt se pokusil pouze jednou, za pomoci podání žádosti o mezinárodní ochranu, a to teprve tehdy, když mu bylo uloženo správní vyhoštění. Dále opakovaně nerespektoval jemu uloženou povinnost opustit území ČR, tedy uložená správní vyhoštění v letech 2000, 2003 a 2013. Nevystoupil z území ČR a dle svých slov nechce vycestovat ani nyní. V takovémto případě bylo zcela v souladu se zákonem, když správní orgán přistoupil k zajištění žalobce ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť podmínky pro takovéto omezení osobní svobody byly naplněny, přičemž uložení mírnější opatření by nebylo účinné.
16. Dále soud uvádí, že v případě žalobce došlo žalovanou i ke zhodnocení překážek správního vyhoštění, neboť není možné rozhodnout o zajištění cizince, pokud je správnímu orgánu z dostupných informací zřejmé, že nebudou splněny podmínky pro správní vyhoštění. K tomu soud poukazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150 podle kterého, *„Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.“*
17. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná posouzení překážek správního vyhoštění věnovala samostatný odstavce nesoucí název *„Realizovatelnost vyhoštění“*, kde uvedla, že *„Správní orgán se zabýval zhodnocením překážek správního vyhoštění, které jsou mu v současnosti známy, a které vyšly v řízení najevo. Tyto překážky správní orgán předběžně posoudil a učinil si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. To vše s vědomím, že o zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán se zabýval úvahou, zda existuje reálný předpoklad pro vyhoštění, tak jak to požaduje (mimo jiné) návratová směrnice a jak již judikoval ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud a dospěl k závěru, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje. Jak již vyplývá z předchozích odstavců, je v současnosti správní vyhoštění realizovatelné“*. Dále žalovaná vyhodnotila všechny skutečnosti z pohledu, že zajištění účastníka řízení je nejzávažnějším možným opatřením a závažným zásahem do jeho oprávněných zájmů a osobních svobod a porovnávala protichůdné zájmy žalobce a ČR a EU.
18. Žalovaná tedy překážky předběžně posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné, a to vše s vědomím, že o zajištění žalobce

nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Ani v tomto posouzení soud neshledal pochybení.

19. Pokud žalobce poukazuje na to, že žalovaná porušila § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť nezohlednila zdravotní stav žalobce, a že si žalobce na území ČR od roku 1997 vytvořil silné sociální a kulturní vazby, soud v této souvislosti předně poukazuje na shora uvedené, že při rozhodování o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění správní orgán vychází z § 124 zákona o pobytu cizinců, přičemž zkoumá, zda byly naplněny podmínky pro zajištění cizince tam uvedené a zároveň posuzuje možnost realizovatelnosti správního vyhoštění, tedy posuzuje, zda existují překážky vyhoštění a zda není možné uložit cizinci mírnější opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Při rozhodování o zajištění cizince správní orgán neaplikuje § 174a zákona o pobytu cizinců. Tento je povinen za zákonem daných podmínek zohlednit a aplikovat při svém rozhodování správní orgán, který rozhoduje o správním vyhoštění cizince. Žalovaná byla při posuzování, zda je možné žalobce zajistit povinna zohlednit veškeré skutečnosti, které v průběhu řízení vyšly najevo v souvislosti s posouzením překážek realizovatelnosti správního vyhoštění, což také učinila.
20. Nadto soud poukazuje na skutečnost, že při sepsání protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 11. 1. 2018 v rámci řízení o správním vyhoštění (čl. 33 správního spisu), ze kterého při svém rozhodování žalovaná rovněž vycházela, byl žalobce poučen o tom, že při rozhodování o správním vyhoštění správní orgán zohlední mimo závažnosti nebo druhu protiprávního jednání žalobce, také délku jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické zázemí, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec účastníkem. Zároveň se správní orgán dotázal, zda žalobci brání některý z těchto důvodů ve vycestování z území ČR. Žalobce odpověděl, že nikoliv.
21. Co se týče žalobcem namítaného zdravotního stavu, který dle jeho názoru žalovaná nedostatečně zohlednila při svém rozhodování o zajištění žalobce, soud konstatuje, že ani z úředního záznamu ze dne 10. 1. 2018 a ani z protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 11. 1. 2018 nevyplývá, že by se žalobce dostavil na Policii ČR z důvodu špatného zdravotního stavu. Do protokolu ze dne 11. 1. 2018 žalobce vypověděl, že se cítí zdravý, žádné léky nebere, pouze je nyní nachlazený (viz čl. 33 správního spisu). Žalovaná tedy nebyla povinna blíže rozvádět v odůvodnění svého rozhodnutí, zda žalobci brání ve vycestování jeho zdravotní stav, když sám žalobce uvedl, že se cítí zdravý.
22. Tvrzení, že má žalobce nateklé nohy, což mu velmi znesnadňuje chůzi a činí velké bolesti, uvedl žalobce až v podané žalobě. Nemůže být tudíž kladeno k tíži žalované, že se s touto skutečností ve svém rozhodnutí nevypořádala.
23. Závěrem soud konstatuje, že žalovaná při svém rozhodování uvážila všechny v době rozhodování známé skutečnosti a uvážila všechny podmínky zajištění účastníka řízení podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury. Zhodnotila všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech, přičemž zjistila skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a měla na zřeteli základní zásady správního práva. Soud zároveň neshledal, že by v daném případě došlo ze strany žalované k porušení žalobcem namítaných ustanovení § 174a, § 123b a § 124 zákona o pobytu cizinců a §

68 odst. 2 správního řádu. Soud má ze shora uvedených důvodů napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, zákonné, správné a řádně odůvodněné.

24. Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s. ř. s.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 27. února 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně